

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν καὶ περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχόν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ὁπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Θείουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον ἐν τοῖς παιδῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ	ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησίᾳ . . . δρ. 16. —	Ἐτησίᾳ . . . δρ. 25. —
Ἐξάμηνος . . . 8,50	Ἐξάμηνος . . . 13. —
Τριμήνου . . . 4,50	Τριμήνου . . . 7. —

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879
 ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
 Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο ποτε μηνός.
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Ἐδριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἰανουαρίου 1922

Ἔτος 44ον—Ἀριθ. 5

ΣΑΝ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΑΝ ΟΝΕΙΡΟ

ΓΙΟΡΤΕΣ

ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΝ οἱ μέρες ποὺ θὰ κλείσωμε γιὰ δυὸ βδομάδες τὸ σχολεῖο καὶ τὸ διάβασμα· ὁ ἀδελφός μου ἔγραψε ἀπὸ καιρὸ τὶς μέρες ποὺ μᾶς μένουν ἀκόμα, καὶ κάθε μέρα σβύνει ἀπὸ μιά. Βιάζεται, πότε νὰ ξαναπάρμε γιὰ τὶς γιορτὲς στὸ σπίτι.

Ὅταν γυρίζω ἀπ' ὧς βράδυ-βράδυ, αὐτὰ τὰ δειλινὰ, τὰ λιβανισμένα ἀπὸ ἀλαφριῆς πᾶχνες χρωματιστές, ἀκούω κιόλας νὰ χτυποῦνε γιὰ πρόβα τὰ τρίγωνα γιὰ τὰ κάλαντα· ἀκούω ἀκόμα στὸν ἴσκιό καὶ τὶς μικροῦλες ἐκεῖνες φυσαρμόνικες· ἔχουν λυπητεροὺς ἤχους, ποὺ τρίζουν καὶ λυώνουν μαλακὰ στὰ χεῖλια...

Θὰ ξαναπάρμε στὸ σπίτι. Μὲ τὸ τραῖνο θὰ πάμε, ζουλισμένοι στὴν ἄκρη τοῦ βαγονιοῦ ἀπ' τὸν πολὺ κόσμο, ἴσως κι' ὄρθιοι. Ἐν' ἀτελειώτο ταξίδι, ἀνάμεσα ἀπὸ κοκκινωπὲς παιδιᾶδες, ποὺ πλανιῶνται, ὅσο φέγγει ὁ ἥλιος, πρόβατα, σὰ βασιλέψη, καταχνιῆς ὑπουλες, κι' ἄμα βραδυάση, κίτρινα φεσάκια

ἀπὸ σοῦστες καὶ λεωφορεῖα... Ἀμα βραδυάση, τὸ βαγόνι θὰ ζωγραφιστῇ στὰ κάδρα τῶν τζαμιῶν του· ἄνθρωποι κουρασμένοι ἀπ' τὶς δυνατὲς συνομιλίες, χωριάτισσες μὲ τὸ μαῦρο μαντήλι γύρω ἀπ' ταῦτιά κι' ἀπ' τὸ στόμα, — ὅλοι μέσα σ' ἓνα σύννεφο ἀπὸ καπνὸ καὶ κάτω ἀπ' τὰ θολὰ φανάρια τοῦ βαγονιοῦ· οἱ σκληρὲς ρόδες θὰ τρῶνε μονότονα τὸ σίδερο κι' οἱ διπλανοὶ στρατιῶτες θὰ μιλάνε γιὰ τὶς τιμωρίες τους καὶ γιὰ τὶς ἀδειὲς τους. Σὰ νὰ στεκόμαστε στὴν ἴδια θέσι, — ἂν δὲν ἔτρεχαν ἀπ' ὧς ἀπ' τὰ τζάμια τὰ σύρματα τοῦ τηλεγράφου, ποὺ σταυρώνονται κι' ἀνεβοκατεβαίνουν, κι' ἂν δὲν περνοῦσαν τὰ σύννεφα τοῦ ἀσπρου ἀτμοῦ, κυνηγώντας τῶνα τ' ἄλλο.

Κι' ὕστερα θὰ μποῦμε στὰ μακρὰ τέλματα, στὰ γνώριμα μέρη, σιωπηλὰ κάτω ἀπ' τὸ κρῦο καὶ τὸ σκοτάδι. Ὁ μπαμπᾶς θὰ ἀναίει στὸ σταθμὸ· θὰ ἄχῃ τὸ γιακά του ἀνασηκωμένο· ζαλισμένοι ἀπ' τὸ ταξίδι, μισοχαρούμενοι, μισοσατισμένοι, θὰ δυσκολευόμαστε νὰ τοῦ ἀπαντήσουμε σὲ ἀτελειώτες ἐρωτήσεις. Ἐνα γλυκὸ καρδιοχτύπι μᾶς πιάνει

κάθε φορὰ ποὺ τὰ ξαναβλέπομε δλα αὐτὰ, μὴ μετάνοια γιὰτὶ νὰ τ' ἀφήσωμε καὶ νὰ φύγωμε αὐτὰ τὰ σπιτάκια τὰ σκοῦρα ἀπ' τὴν ὑγρασία, αὐτοὺς τοὺς δρόμους ποὺ νὰναι γεμάτοι σκληρὸ βραδινὸ ἀγιάζι καὶ μακρουλοὺς ἱσκιούς. Σὰ νὰ μᾶς παραπονιῶνται, ἢ σὰ νὰ τὸ βρίσκουν μάταιο καὶ νὰ μᾶς παραπνεύουν... Αὐτὴ, ἡ μαύρη αὐλαία ποὺ κατεβαίνει, ἀπ' τὰ μισὰ τ' οὐρανοῦ καὶ κάτω, εἶν' ἡ θάλασσα, κι' ἓνα φωσάκι, μὴ σταλιά, εἶναι τὸ ἡλεκτρικὸ στὴ Γαλλικὴ σκάλα. Κι' ἐκεῖνο τὸ πηγάδι ποὺ ἐν ἑκλείσει ἀκόμα, εἶναι τὸ δικό μας· μᾶς περιμένουν, ἢ μαμμά μᾶς περιμένει! Εἶναι μὴ σκιά ὄρθια... ἢ ἄλλη, καθιστή, εἶναι ἡ καίμενη ἢ θεία, πάντοτε ἄρρωστη. Κι' ὕστερα ἓνα βιαστικὸ κουδούνισμα τῆς ὁξυπρεπτοῦς στὴ σιωπηλὴ πλατεῖα.

Μαμμά, θὰ φορᾶς πάλι τὸ ἄσπρο πλεχτὸ σάλι σου, σταυρωτὸ ἀπὸ πίσω· θὰ βάλῃς στὸ μέτωπό σου τὸ χέρι σου, μαλακὸ καὶ κρῦο, θὰ μᾶς ἀνασηκώσῃς τὰ μαλλιά καὶ θὰ μᾶς φιλήσῃς ἀπάνω στὸ μέτωπο; φέτο θὰ μᾶς πη-

λοι, σάν κι' εμένα. Η άσπρη έκκλησία θά μᾶς στέκη πάντα ὅξω ἀπ' τὰ παράθυρα, μέ τὰ καμπαναριά της σκεπασμένα ἀπὸ μιὰ παγωμένη ἀστρφεγιά, θαλασσιά τρεμουλιαστά ἀστρα. Κρίμα πού δὲ θά βροῦμε πολλά καινούρια πράγματα: μερικά μόνο νέα βιβλία στὸ γραφεῖο τοῦ μπαμπᾶ, μὰ πού δὲ θά πρέπει νὰ πειράξουμε.

Θά κάτσουμε γύρω ἀπ' τὸ μαγκάλι: ὅξω θά τραγουδᾶνε ζεστὲς ζωηρὲς φωνές... θυμάσαι, μαμμά, σάν ἄλλοτε! Τί ἀτελείωτες νύχτες! Δίπλα στὰ θυμωμένα κάρβουνα πού λαμποκοποῦσαν, ἕνα μισὸ κομμάτι λεμόνι σφύριζε μ' εὐθυμία. Πότε-πότε ἡ μουριά ἔκανε θόρυβο στὴν αὐλή: ἄξαφνα μᾶς ἔλεγες: «Σοσιγιά σωπάτε», βλέπαμε τὰ μάτια σου νὰ κοιτάζουν τὸ κενὸ καὶ νὰ γυαλίζουν στὸ κατεβαμένο φῶς τῆς λάμπας... πρόσεχες σὲ κάποιον ἥχο, σὲ καμμιὰ περπατισιὰ πού ἔτριξε κοντὰ στὰ θεμέλια τοῦ σπιτιοῦ κι' ὕστερα περνοῦσε. Κουρασμένοι ἀπ' τὴ σιωπή, ἀπ' τὴν ἀργοπορία κι' ἀπ' τὴν πλήξη, ρίχναμε πότε πότε, κρυφά, κομματάκια χαρτί στὰ κάρβουνα, καὶ τότε ἡ προδοτικὰ μυρωδιὰ ἀνέβαινε ξαφνικὰ καὶ τσουχτερῶς. Ταράζαμε τὴ χόβολη κι' ἡ πυρὰ τῆς μᾶς χτυποῦσε στὸ πρόσωπο. Ὁ μπαμπᾶς ὕστερα ἐρχόταν ἀπ' τὴν ἀγορά, φέρνοντας μῆλα καὶ τὴν ἐφημερίδα του, πού ἡ μυρωδιὰ τοῦ τυπωμένου χαρτιοῦ τῆς γέμιζε τὴν κάμαρα.

Μέσα στὴ σκοτεινὴ σάλα, πού μιὰ ἴσια γραμμὴ φῶς χαρακώνει τὸ πάτωμα, θάχωνα τις ἴδιες πολυθρόνες: ἀνάμεσα πολυθρόνας καὶ τοίχου, καθώμουν τὰ χρόνια ἐκεῖνα, κι' ἐπαιζα: καθώμουν ὥρες ὀλόκληρες, ἀφήνοντας νὰ παγώνουν οἱ φτέρνες μου ἀπ' τὸ κρύο τοῦ ἔρημου δωματίου: τὸ τραπέζι γεμάτο χαρτιά καὶ βιβλία καὶ τὴ λάμπρα σβυστή μὲ τὸ γυαλί γεμάτο καπνιά, καθώμουν, κι' ἀκούσα ἀπ' ὅξω ἀπ' τὰ παραθυράφυλλα νὰ σφυρίζουν οἱ μαδημένες ἀκακίες, πού τὸ στεγνὸ τους φλοῦδι εἶχε τὸ χρώμα τοῦ χώματος: ἀνάμεσα ἀπ' τίς γρίλλες, ἀνήσυχες ἀπ' τὸν ἀνεμο, μιὰ θάλασσα σταχτιά ἀγωνιζόταν νὰ πετάξῃ ὅξω τὸ ἀγριεμένο νερὸ πού δὲν τὸ χωροῦσε. Τὰ ὀρνύκια, ψηλά στὸ κλουβί, τιτίβιζαν ἀπ' τὸ κρύο, ἀνακάτωναν τὸ καθαρό νερό τους, κλωτσοῦσαν τὸ καναβούρι τους. Μόνος μου, χάιδενα μαλακὰ τὸ πράσινο χνούδι τῶν κρύων ἐπίπλων κι' ἀνοιγα τὸ στόμα νὰ βλέπω πού ἔφευγε ὁ ἀχνός. Κάποτε κρυβόμουν ἀπὸ πίσω ἀπ' τίς πολυθρόνες κι' ἐφώναζα «νιάου, νιάου» κι' ἔκανα τὸ γατάκι ν' ἀρθῇ νὰ μ' εὐρὴ προσεκτικὰ πατώντας: μούδειχνε δυὸ γατίσια ματάκια, ἐκστατικά, σάν νὰ μούλεγε:

«μὰ τί ἀνοήσιες εἶν' αὐτές;» Τόξυνα μαλακὰ στὸ πηγούνι τοῦ καὶ τόκανα νὰ στρυφογυρίσῃ καὶ νὰ κἀνῃ «γρρ, γρρ». Ὁρες ὀλόκληρες περνοῦσα μαζί του. Μὰ ἐγὼ τόξερα πῶς θά σφύρησῃ καὶ γι' αὐτὸ τ' ἀγαποῦσα πῶς πολὺ: τὸ βρήκαμε ξαπλωμένο, σὰ μεθυσμένο, ἕνα πρωτὶ μὲ λιακάδα, πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τῆς κουζίνας: δὲν μποροῦσε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ χάμω, ἔκλεγε σὰ μωρό. Ἦταν τότε, πού ὁ ἀδελφός μου εἶχε τοὺς διαλείποντας πυρετοὺς, πού σέρναμε τὸ κρεβάτι τοῦ σὸν ἡλιο: τὸν θυμάμαι, μόλις τὸν εἶχε ἀκροασθῇ ὁ γιατρός, καὶ κατέβαζε τὸ θερμόμετρό του: φοροῦσε μιὰ ἄσπρη νυχτικὰ καὶ τὸν ντύνανε βιαστικά: τὸ προσωπάκι του, ἀδυνατισμένο, χλωμό, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστά στὴν ἀντηλιά, εἶχε ὅλη τὴ γλύκα ἐνῶς πορτραίτου μικροῦ παιδιοῦ... Καὶ στὴν κουζίνα μέσα τὸ γατάκι ἔκλαιγε κι' ἐπέδαινε, χωρὶς νὰ μποροῦσα νὰ τοῦ κάνω τίποτα, παρὰ νὰ τὸ λυπᾶμαι. Τότε, μαμμά, φάνηκες πολὺ σκληρή. Ὅταν ξαναγύρισα ἀπ' τὸ φαρμακεῖο, μοῦ εἶπες: «Δές τὴν, τὴ γάτα σου: πάει στολισμένη!» Τὸ εἶχες πεταμένο, φόβιο, μέσα σ' ἕνα παλιὸ πανέρι, σκεπασμένο μὲ τὰ χόρτα πού εἶχες καθαρῖσει τὸ πρωτὶ: ἔσκυφα καὶ τ' ἀνασήκωσα: ἦταν ἀλαφρὸ καὶ μονοκόμματο, σάν ψεύτικο, σάν κούκλα. Ἐφερα κοντά μου τὸ πρόσωπό του, πού οἱ τρίχες εἶχαν κολλήσει: τὰ μάτια του, λιποθυμισμένα, ἦταν ἀνοιχτά, σὰ δυὸ χάντρες. Τὸ ἀκούμπησα ἀπάνω μου καὶ τὸ φίλησα.

Δὲν τόξερες πόσο τὸ λυπήθηκα ἐγὼ ἐκεῖνο τὸ γατάκι...

Ἔτσι θά περάσουν οἱ μέρες τῶν διακοπῶν: πίσω ἀπ' τὰ παράθυρα ἔταν εἶναι καλωσύνη, ἕνας περίφωτος στὸ μάκρος τῶν σπιτιῶν, λοξὰ φωτισμένων ἀπ' τὴ δύση, στοὺς δρόμους, πού ἀνδρωπαί, ἀμάξια, μαζί μὲ τίς ἀκτίνες χορεῖουν μακρυὰ μακρυὰ ἤ κοντὰ στὴ θάλασσα, πού θάχῃ ἕνα νερὸ πολὺ ἀλαφρὸ, πολὺ ἀραιό, καθαρό σάν οἶνό-πνευμα: σάν ἕνα ἄρρωστο παιδάκι πού στρυφογυρίζει καὶ τεντώνεται στὸ κρεβάτι ὅσο τὸ χαϊδεύουν καὶ τὸ κάνουν ν' ἀνατριχιάσῃ, ἔτσι νὰ σαλεύῃ καὶ θά λυώνῃ ἡ ἀχτίδα τοῦ ἡλίου ἀπάνω σ' ἕνα κομμάτι θάλασσα. Καὶ τὴν ὥρα πού οἱ ἡχοὶ ἀρχίζουν νὰ μεγαλώνουν, θά γυρίζουμε στὸ σπῖτι, μὲ τὰ παπούτσια βαρετὰ ἀπὸ κοκκινωπὴ λάσπη, θά τὸ βρῖσκουμε κλειστό, κα- τασκότεινο καὶ ξεπαγιασμένο: οἱ πόρτες του, ἀνοιγοκλείνοντας, θά κάνουν ἀέρα καὶ θ' ἀφήνουν ἀπὴλξηση...

(*Ἐπεται συνέχεια)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΡΥΦΕΡΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν]

Σὲ κάθε ἀνθό, πόχω συνάζει
κι' ἀπὸνα ἀπὶθωσα φίλι:
μπουκέτο ἀπὸ φιλιὰ ἔχω φτιάξει
γιὰ τὴ μαμά μου τὴν καλή.

Κρυφὰ λογάκια ἔχω μιλήσει
σὲ κάθε ἀνθὸ μὲ τὴν καρδιά,
νὰ τῆς τὰ πῇ, ὅταν θὰ σκορπίσῃ
τὴν ὀμορφὴ μου μινωδιά.

Τὸν νοιώθουν τὰ τριαντάφυλλά μου
τὸ λόγο μου τὸν τρυφερό
καὶ θὰ τὸ πῶνε στὴ μαμά μου
πόσο γι' αὐτὴνε λαχταρό.

Σὲ κάθε ἀνθό, πόχει συνάζει
κι' ἀπὸνα ἀπὶθωσα φίλι:
μπουκέτο ἀπὸ φιλιὰ ἔχω φτιάξει
γιὰ τὴ μαμά μου τὴν καλή.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Cancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Ὁ γιὸς τῆς κυρᾶ Δυρμπάν καθόταν στὸ σπῖτι τοῦ ἀφεντικοῦ του. Ἐ- τοι συμφώνησε ὁ μαραγκὸς μὲ τὴ μητέρα του, γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτα- πρῶτα κι' οἱ δυὸ ἤθελαν νὰ τὸν βγάλουν ἀπ' τὴ συνοικία τῶν κακούργων, ὅπου κατοικοῦσε ἡ χήρα: κι' ὕστερα γιὰ τὸν τρόπο, ὁ μαραγκὸς θὰ μποροῦσε νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὴ γυναίκα τοῦ καὶ τοὺς ἄλλους τὸ ἀληθινὸ ὄνομα τοῦ Φρέδου. Τοὺς τὸν παρου- σίασε γιὰ ἐξάδελφό του, πού μόλις εἶχε ἔρθει ἀπ' τὴν ἐπαρχίαν.

Τώρα καὶ δυὸ μῆνες λοιπόν, τὰ πράγματα φαινόταν πῶς πηγαινάν ἀρκετὰ καλά.

Εἶναι πρωτὶ, ἡ ὥρα δέκα. Μέσα στὸ μαγαζὶ ὅλοι δουλεύουν μὲ ὀρεξή. Ὁ κύρ- Ἀζάρ, ντυμένος μόνο μ' ἕνα τρίλινο παντελόνι καὶ μ' ἕνα πουκάμισο πού τεντώνεται πάνω στὴν στοργυλὴ τοῦ κοιτιά, κολλάει τραγουδώντας τίς πλευρὲς μιᾶς ὑπέροχης ντουλά- πας. Κάθε τόσο, ἀφίνει τὸ ἐπιπλο καὶ ρίχνει μιὰ ματιά στὴ δουλειὰ πού κά- νει ὁ Φρέδος.

— Λιγάνια νεῦρο, παλληκάρι μου! τοῦ λέει. Βάστα σφιχτὰ τὴν πλάνη. Βάλε δύναμη, θέληση... Κοίτα αὐτὲς τίς σανίδες! Τὸ πλάνισμά σου κάνει χαράκια... Νά, κύττα δὴ πῶς θέλει!

Καὶ πιάνοντας τὸ ἐργαλεῖο μέσα στὰ χέρια τοῦ μαθητῆ του, ὁ χον- τρὸς μαραγκὸς κάνει γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ πετάξουν σύννεφα ἀπὸ ροκανίδια, πού γέμίζουν τὸ πάτωμα καὶ σκόρπι- σαν μιάν ὥρα μινωδιά ἀπὸ ἔλατο καὶ ρετσίνι.

Ἔστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ διδασκαλία, ὁ

κύρ- Ἀζάρ ξαναγύρισε στὴ ντουλάπα τοῦ κι' ὁ Φρέδος, χωρὶς πολλὴν ὀρε- ξή ἀς τ' ὀμολογήσουμε, ξανάρχισε τὴ δουλειά.

Ἄξαφνα, στὴν πόρτα τὴν ἀνοιχτὴ πρὸς τὴν αὐλή, πού ἐχώριζε τὸ μα- γαζὶ ἀπ' τὸ σπῖτι τοῦ Ἀζάρ, φάνηκε μιὰ φιλόλιγνη σιλουέττα καὶ ἀμέσως ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ φιλή, διαπερα- ραστικὴ καὶ ἀντιπαθητικὴ, πού σκέ- πασε ὅλο τὸ θόρυβο πού ἔκαναν τὰ σφυρὰ κι' οἱ πλάνες.

Ἦταν ἡ Μελανία. Πιστὴ στὴ συ- νήθειά της, ἐρχόταν νὰ κἀνῃ στο μαγαζὶ μιὰ ἀπ' τίς καθημερινὲς τῆς ἐπιθεωρήσεις.

Τίποτα δὲν τὴν ἱκανοποιοῦσε.

— Ἐπὶ τέλους, φώναξε στὸν ἄν- τρα της, ἀκόμη νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ντουλάπα; Τρεῖς μέρες τώρα παι- δεύσαι μὲ δαύτη!

— Μὰ, ἀγαπητὴ μου, ἀπαντοῦσε ὁ χοντρός μαραγκός, πάντα ἡσυχος κι' εἰρηνικός, πίστεψέ με πῶς ὅλοι δὴ μέσα κάνουμε, ὅτι μποροῦμε. Γρηγο- ρώτερα δὲν εἶναι δυνατό νὰ γίνῃ.

Καὶ σκουπίζοντας τὸ κἀθιδρο μέ- τωπό του, ὁ μαραγκὸς εἰδείχνε στὴ γυναίκα τοῦ ὅλες τίς δύσκολες λε- πτοδουλειὲς τῆς ντουλάπας: τὰ σκα- λίσματα, τὰ στριφτὰ πόδια, καὶ μ' ἕνα ἀγαθὸ μειδίαμα, πού θὰ εἶχε ἀπο- πλίσσει κάθε ἄλλον παρὰ τὴ μέγαιρα, τῆς ἔλεγε:

— Ὅλ' αὐτὰ δὲν γίνονται στὸ φτε- ρό, πουλάκι μου!

Μὰ τὸ «πουλάκι» τοῦ δὲν ἦταν κα- θόλου εὐχαριστημένο.

Ἄλλως τε καὶ πότε ἦταν;

Μὲ τὰ χέρια στὴ μέση, μὲ τὰ μαλ- λιά ἀνακατωμένα, στάθηκε μπροστὰ στὸν ἄντρα της καὶ ξανάρχισε τίς γκρίνιες τῆς, κοιτάζοντας ὅλο τὸ μα- γαζὶ μὲ τὸ ἀνοιχτὸ τῆς μάτι. — Ἔνα πάντα, — πού πέταγε ἀστραπές.

— Ἀς τ' αὐτά! Μὲ περνᾶς γιὰ καμ- μιὰ κουτὴ, νὰ χάψω αὐτὲς τίς μυ- ρολογίες;... Ἡ ντουλάπα ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τελειώσῃ ἀπὸ χτές, ἂν ἦσουν σο- βαρὸς τεχνίτης, πού ξέρε νὰ δουλεύῃ μὲ λίγη ζωὴ ἀπάνω του.

Ὁ κύρ- Ἀζάρ δεχόταν σκυφτός τὴν ψυχρολουσία.

Δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ πῇ, τὸ σκε- πτόταν ὅμως, πῶς ἂν ἡ γυναίκα τοῦ δὲν ἐρχόταν ν' ἀπασχολῇ κι' αὐτὸν καὶ τοὺς ἐργάτες του, τοῦλάχιστο δυὸ ὥρες τὴν ἡμέρα μὲ τίς γκρίνιες τῆς καὶ νὰ φέρνῃ ἄνω- κάτω ὅλο τὸ μα- γαζὶ, ἡ δουλειὰ θάταν ἄλλο τόσο προχωρημένη.

Μὰ ξέφρουσε πῶς ὁ καλὸς ἀνθρωπος εἶχε τὴν ἀρχὴ νὰ μὴν ἐπαναστατῇ ποτὲ κατὰ τῆς δεσποτικῆς ἐξουσίας τοῦ φοβεροῦ τοῦ «ἡμίσεος». Δεχόταν μ' εὐπειθεία τίς μπόρες, ἔλεγε ναί,

ναί, ὄχι, ὄχι, κι' ὕστερα ἔκανε ὅπως αὐτὸς ἤθελε.

Χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ, ὁ μαραγκὸς ἡ- ταν μεγάλος φιλόσοφος κι' ἀκολου-θοῦσε τὴ φιλοσοφία τοῦ Σωκράτη, πού κι' αὐτὸς, καθὼς ξέρετε, εἶχε γυναίκα πολὺ κακότροπη.

Ἀφοπλισμένη ἀπ' τὴν ἀπάθεια τοῦ ἀντρός της, ἡ Μελανία σήκωσε τὸ κεραυνοβόλο μάτι της ἀπὸ πάνω του, τόκλεισε, ἀνοῖξε τὰλλο καὶ τότε εἶδε τὸ Φρέδο, πού τὴν κοιτοῦσε, χωρὶς νάχῃ πιά τὸ νοῦ τοῦ στὴ δουλειὰ του.

Εὐχαριστημένη γιὰ τὸν ἔπιασε σ' αὐτὴ τὴ στάση, ἔτρεξε σ' αὐτὸν καὶ ἔσχυσε ἀπάνω του ὅλο τὸ θυμὸ πού εἶχε μέσα της.

— Πῶς; τὸν ἄρχισε. Ἀπ' τίς ἔξῃ τὸ πρωτὶ, μονάχα τρεῖς σανίδες ἔχεις πλάνισει, τεμπέλη; Ἀμ' τόξερα ἐγὼ

«Χά, χά!... φαντάζεσαι πῶς ὁ Φρέδος μένει νηστικός;...» (Σελ. 35 στ. γ')

πῶς θάσουν ἐλαινὸς στὴ δουλειὰ σου, τόχω πεῖ πολλὲς φορές τοῦ Νεπομυ- σέν... Μ' αὐτὸς ὁ μπονταλάς δὲ μ' ἀ- κούει... Κάνει πάντα τοῦ κεφαλιοῦ του... Ἀ! εἶναι μιὰ χαρὰ ὁ ἐπαρχιώ- της ξαδελφάκος!... Ἄν ὅλοι στὸ σπῖτι τοῦ τοῦ μοιάζουν!...

Ἡ γκρινιάρικα γυναίκα περίμενε ν' αὐτὴν ἀπ' τὸ Φρέδο καμμιὰ δικαιο- λογία, καμμιὰ διαμαρτυρία: μὰ αὐτὸς δὲν εἶπε τίποτα. Κοίταξε μόνο ἡσυχὰ τὴν κυρὰ τοῦ κι' ἕνα χαμόγελο λιγάνι εἰρωνικὸ φαινόταν στὰ χεῖλη του.

Αὐτὸ ἔκανε τὴ γυναίκα τοῦ μα- ραγκοῦ νὰνάψῃ περισσότερο.

— Ἀ! ἔτσι λοιπόν εἰ, εἶπε μὲ τὰ δόντια σχιζόμενα ἀπὸ λύσσα ὄχι μόνο δὲ δουλεύεις παρὰ καὶ κάνεις πῶς μὲ περιφρονεῖς! Καλὰ λοιπόν! Θὰ σοῦ ἐπιβληθῇ ἡ τιμωρία πού σοῦ πρέπει.

Σήμερα δὲν ἔχει φαῖ, παλιόπαιδο! — Καλά, κυρὰ, ἀπάντησε ὁ Φρέ-δος μὲ ἀπάθεια.

Ἡ κυρὰ Μελανία, ἐκτός ἀπὸ τὰλλα τῆς προτερήματα, ἦταν καὶ φιλάργυ- ρη. Γιαυτὸ εἶχε ἰδιαιτέρη προτίμηση στὴν τιμωρία πού λέγεται «κνηστία».

Στὸ Φρέδο ὅμως δὲν φαινόταν νὰ κἀνῃ καμμιὰ ἐντύπωση αὐτὴ ἡ ἀπει- λή, ὅπως δὲν τοῦκάναν κι' οἱ ἐπιπλή- ξεις. Γιαυτὸ, θέλοντας νὰ δείξῃ ὅλη τῆς τὴν κακία, ἡ Μελανία γύρισε καὶ κοίταξε τὸ ρολόι, πού εἰδείχνε δώδεκα παρὰ πέντε κι' ἀνῆγγε μὲ δυνάτη φωνή, χωρὶς τὸ βλέμμα τῆς ν' ἀφίνῃ τὸ Φρέδο στιγμὴ, γιὰ ν' ἀπολαύσῃ καλύτερα τὴ στενοχωρία του:

— Ἐλάτε νὰ φάμε... Ἡ σούπα εἶνε ἑτοιμὴ καὶ τί σούπα!... Ἐβαλα μέσα δυὸ ὀκάδες κρέας, λαρδί, λουκάνικα καὶ πάπια! Εἶναι νὰ γλύψῃς τὰ δά- χτυλά σου! Μὰ δὲν ἀκούτε, ἡ μο- σκοβολάδα τῆς ἔφτασε ἴσαμε δῶ!

Πραγματικῶς ἀπ' τὴν κουζίνα ἐρ- χόταν μιὰ πολὺ ὀρεχτικὴ μυρωδιὰ καὶ μάλιστα γι' ἀνθρώπους πού ἀπ' τὸ πρωτὶ ἱδροκοποῦσαν μὲ τὸ πριόνι καὶ τὴν πλάνη στὰ χέρια.

Ἡ Μελανία κοίταξε μὲ χαιρεκα- κία τὸ μαθητευόμενο, πού νόμιζε πῶς τοῦ ἐπέβαλλε τὸ μοχτύριο τοῦ Ταντά- λου. Μὰ ὁ Φρέδος διατηροῦσε τὴν ὑ- περήφανη κι' ἀδιάφορη στάση του, χωρὶς νὰ δίνῃ προσοχὴ στὴν κυρὰ του.

Εἶχε ξαναρχίσει τὸ πλάνισμα, σφυ- ρίζοντας σιγανὰ, μὲ ὕφος ἡσυχος κι' εὐχαριστημένο.

Πειραγμένη ἀπ' αὐτὸ τὸ θέαμα, ἡ κυρία Ἀζάρ βγήκε πρώτη λέγοντας:

— Ἐλάτε! Στὸ τραπέζι!

Ὁ μαραγκὸς ἄφησε τὴ δουλειὰ του μὰ ἀργοῦσε νὰ βάλῃ τὸ γιλέκο του, γιὰ νὰ μπορέσῃ, φεύγοντας, νὰ πετά- ξῃ ἕνα παρηγορητικὸ λόγο στὸ Φρέδο. Ἡ γυναίκα τοῦ μάντεψε τὸ σκοπὸ τοῦ καὶ θάλησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ:

— Ἐ! μὰ θὰ σὰς περιμένω πολὺ!..

Ἐλάτε γρήγορα!

Ὁ Ἀζάρ κι' ὁ Ἰουλιανὸς μόλις πρόφτασαν νὰ ρίξουν ἕνα βλέμμα συμπαθείας στὸ Φρέδο κι' ἐφυγαν γιὰ τὸ σπῖτι, σάν ὑπνωτισμένοι ἀπὸ τὸ μάτι τῆς φοβερῆς αὐτῆς γυναίκας.

Μόλις ὁ μαθητευόμενος εἶδε πῶς εἶχε μείνει μόνος μὲς στὸ μαγαζὶ, ἄρ- χισε νὰ γελᾷ, σήκωσε τοὺς ὤμους, ἔ- βαλε τὴν παλάμη του ἀνοικτὴ μπρὸς στὴ μύτη του κι' ἔκανε μιὰ χειρονο- μίαν πρὸς τὴν πόρτα, ἀπ' ὅπου εἶχε βγῇ ἡ κυρὰ του, μουρμουρίζοντας:

— Χά! χά! Φαντάζεσαι πῶς ὁ Φρέ-δος μένει νηστικός; ἄμα τὸν τιμωρῇς ἐσύ; Γιὰ βλάκα λοιπὸν τὸν περνᾶς τὸ Φρέδο; Καλὰ, στάσου καὶ θὰ ἰδῇς!

(*Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Στό σπίτι, απ' όπου χρόνια λείπω,
Στερνή φορά τώρα γυρνάω:
Τι άγνάδια έπνίξαν τον τοίχο.

Κι' έχουν τα κάγκελα σαπίσει
Και το γρασιδί είναι πυκνό
Και στερεμένη είναι η βρύση.

Άνοιγω τη σπασμένη πόρτα
Και το κατώφλι δρασκελώ,
Που το πλημύρισαν τα χόρτα.

Στέκω. Μιά θύμηση με πνίγει
Και κάποια πρόσωπα καλώ,
Που τάγαπώ, μα που έχουν φύγει.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Άγαπητοί μου,

Ι μεγάλες γιορτές,
— Χριστούγεννα,
Πρωτοχρονιά, — έ-
πесαν φέτος Σάβ-
βατο. Κι' η «Διά-
πλασις» που βγαί-
νει αυτή την ήμέ-
ρα έπρεπε να βάλει τα γιορτινά της.
Την είδατε προχθές τί όμορφη που
ήταν Χριστουγεννιάτικη, με τό έξοχο
έκείνο είκονογραφημένο διήγημα και
με τό κλασσικό ποίημα του Γκωτιέ,
που τόσο άριστοκρατικά τό μετέφρα-
σε ο κ. Στασινόπουλος. Τη βλέπετε
τί όμορφη που είναι και σήμερα
Πρωτοχρονιάτικη, με τις όλοζώντανες,
τις σπαρταριστές «Γιορτές» του άγα-
πητού μας κ. Τέλλου Άγρα και με
την «Πρωτοχρονιά» του κ. Βώττη.

Τό χαριτωμένο αυτό σκίτσο ο καλ-
λιτέχνης, παλιός μας φίλος μάς τό
έστειλε για μποναμά. Άλλη φορά,
συχνότατα στόλιζε τη «Διάπλασι» με
τέτοια. Ο κ. Βώττης ήταν ο «έπίση-
μος ζωγράφος» του Άνανία κι' ο τα-
κτικός των «Κυριακών». Οι πιο παλιοί
φίλοι μας τον γνωρίζουν, τον θυ-
μούνται καλά. Νεώτατος είχε άρχισει
να σκισάρη και μάς είκονογραφοῦσε
τις «Κυριακές», ύστερ' από τον κ. Δ.
Γαλάνη, τον αλησμόνητο, που μάς έ-
φυγε πρό πολλού και διαπρέπει τώρα
στό Παρίσι.

Μα και τον κ. Βώττη τον χάσαμε
για έναν καιρό. Τόν είχε απορροφή-
σει τό θέατρο, γιατί είναι και θεατρι-
κός συγγραφέας. Άξαφνα ξαναγύρισε
στήν παλιά του τέχνη και μάς θυμή-
θηκε. Τι καλά! Πόσο χαρήκαμε όλοι!
Ο Άνανίας μάλιστα χοροπηδοῦσε που
ξανάβρισκε τό ζωγράφο του. Γιατί μη
νομίσετε πως μόνο η κλασσική τεμ-
πελιά του τον έκαμε ν' αναβάλλει χρέ-
νια τις «Κυριακές». Συνέτεινε κι' η
έλλειψη καταλλήλου ζωγράφου. Ο

κ. Βώττη, χωμένος στα θέατρά του,
δεν εύκαιροῦσε πιά. Η κι' αν είχε
καιρό, δεν είχε πιά την όρεξη και την
έμπνευση, — αυτή που του ξαναήλθε
τώρα και τη βλέπετε στο σημερινό
πρωτοχρονιάτικο σκίτσο του.

Τι ώραία ιδέα και τί ... αληθινή!
Είναι πρωτοχρονιά. Ο καλός Άης-
Βασίλης ξεκινά — από την Καισαρεία,
— με τό γαιδουράκι του. Τώχει φορ-
τωμένο σακκούλια γεμάτα δώρα για
τά καλά παιδιά. Περνά τις χώρες και
τάδειάζει. Ο δρόμος του είναι σπαρ-
μένος από δώρα. Τι θέλετε και δεν
πετᾷ ο καλός Άης-Βασίλης για τά
καλά παιδιά: στρατιωτάκια, τουφεκά-
κια, ταμπουράκια, αλογάκια, καραγ-
κιόζηδες, κουκλες, τόπια, σφυρίχτρες,
σιδηροδρομάκους, τρουμπέτες, χίλια
δυό. Άλλά μαζί μ' αυτά πετᾷ και τό
καλύτερο: τη «Διάπλασι»! Τόν τόμο
της «Διαπλάσεως» τοῦ 1921 χρυσο-
δεμένο. Και τότε — μόνο τότε, — γίνε-
ται... χαλασμός κόσμου και σκοτω-
μός! Όλα τά παιδιά πέφτουν εκεί.
Πατείς με πατώ-σε, τρέχουν ποῖο να
τόν πρωταρπάξουν. Τάλλα δώρα, τά
παιχνίδια, τά περιφρονούν, τ' αφήνουν
χάμω. Και τσακώνονται, άρπάζονται,
μαλλιοτραβιούνται, πολεμούν διά τη
«Διάπλαση». Ένας άγώνας όμηρικός
γύρω στο καλύτερο δώρο του Άη-Βα-
σίλη!... Κι' ο καλός άγιος κοντοστέκε-
ται και κοιτάζει κατάπληκτος. «Νά
τώξερα!... συλλογίζεται τά μισά μου
τουλάχιστο σακκούλια θά τά γέμιζα
όλο τέτοια χρυσοκόκκινα βιβλία!...»

Φυσικά, η Τέχνη είναι πάντα υπερ-
βολική. Τό κάθε τι τό παρστανίνει
με υπερβολή για να κάνει την έντύπω-
σι που θέλει. Άλλά πόση αλήθεια δεν
έχει η φανταστική αυτή σκηνή του
κ. Βώττη! Σε πόσα σπίτια δεν τραβο-
μαλλιοῦνται τάδέλφια, όταν φθάνη
ένας τόμος της «Διαπλάσεως», ποῖο
να τό πρωτοπάρη; Πόσα παιδιά, όταν
τά ρωτούν τις παραμονές οι γονείς
τους — αντιπρόσωποι του Άη-Βασίλη,
— τί δώρα θέλουν την Πρωτοχρονιά,
δεν άπαντούν μιᾶςυνδρομήν ή ένα χρυ-
σόδετο τόμο της «Διαπλάσεως»; Και
τί σημαίνει αυτό παρᾷ ότι θά περι-
φρονούσαν όλα τάλλα δώρα που θά
σκόρπιζε στα πόδια τους ο Άης-Βα-
σίλης, από τά στρατιωτάκια ως τους σι-
δηροδρομάκους, και θά άφιναν εκεί
χάμω, για... άλλα παιδιά, και θά τρε-
χαν να σηκώσουν μόνο τό χρυσοκόκ-
κινο εκείνο βιβλίο, που τά τραβᾷ και
τά μαγεύει...

Και τώρα τί εύχή να σας στείλω
για την Πρωτοχρονιά; Τη Διάπλασή
σας την αγαπάτε, τό είδαμε. Την προ-
τιμάτε κι' απ' όλα σας τά παιχνίδια.
Θά σας εύχηθώ λοιπόν να αγαπάτε με

την ίδια δύναμη και τάλλα σας μα-
θήματα του Σχολείου. Γιατί στοχάζο-
μαι πως ένα παιδί που αγαπᾷ εξ ίσου
τη Διάπλασή του και τό Σχολείο του
και άφιερώνει στην πρώτη τις ώρες
που του άφίνει έλεύθερες τό δεύτερο,
είν' ένα παιδί που δεν χρειάζεται τί-
ποτ' άλλο για να προοδέψη, κι' είναι
ένα καλό παιδί, που σίγουρα θά γίνη
αὔριο ένας καλός άνθρωπος κι' ένας
καλός πολίτης, «χρήσιμος στην πα-
τρίδα. καμάρι των γονέων του και της
Διαπλάσεως». Αυτό σας εύχομαι με
την καρδιά μου. Εὔτυχισμένο τό 1922,
αγαπητά μου παιδιά, άγόρια και κό-
ρίτσια. Και του χρόνου, να μάς αξιώ-
ση ο Θεός, να μαστε καλά και ... να
πούμε πάλι τά ίδια.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό AUGUSTA LATOUCHE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Πήγαινε μοναχούλα της. Και φο-
ρούσε ένα καστόριο καπελάκι «κα-
νοτιέ», που δεν ήταν καθόλου της τε-
λευταίας μόδας... Μα ούτε τό κοντό
τσόχινο έπανωφοράκι της, που άφινε
να φαίνεται ένα μακρύ μάλλινο φου-
στάνι και μία ποδιά χρωματιστή...

Δεν είχε ούτε γάντια ούτε μανσόν.
Κι' έπειδή έκανε κρύο, είχε χωμένα
τά χέρια στα μανίκια της κι' έτρεχε.
— Αυτή είναι η φιληνάδα σου; Ξα-
νάπη η Έλισσάβετ.

— Είναι όμογάλακτη αδελφή μου,
αποκρίθηκε Ζερμαίνιστενοχωρημένη.
— Κάτι παραπάνω λοιπόν! είπε η
γλυκειά Μαρία.

— Αυτό εξαρτάτε! αποκρίθηκε η
περίφανη Έλισσάβετ.

Η Διονυσία έφθασε στην καγγε-
λόπορτα. Και μολονότι δεν είχε ακού-
σει ούτε λέξη απ' αυτή τη συνομιλία,
κατάλαβε πολύ καλά τις διαθέσεις
που είχαν απέναντί της τά τρία εκεί-
να κορίτσια.

Η Ζερμαίν αισθανόταν ντροπή η
Έλισσάβετ περιφρόνηση η Μαρία
όϊκτο. Αυτά τά τρία αισθήματα γεν-
νούσε η παρουσία της, τη στιγμή έ-
κείνη, στη φίλη της και στις ξαδέλ-
φες της.

— Ά, με συγχωρείτε!... έκαμε μό-
λις μπήκε κατασυχχισμένη... Δεν ή-
ξερα... Άν τώξερα... Να φύγω...

Η Έλισσάβετ έκαμε μεταβολή και
τράβηξε προς τό σπίτι. Η Μαρία όμως,
μ' ευγένεια, στάθηκε μπροστά στη
Διονυσία, για να την έμποδισή να
φύγη, και της είπε:

— Μπα! ... γιατί; ... Δεν υπάρχει
λόγος...

Η Ζερμαίν έδίσταζε.

Παρατηρούσε τώρα τη φορεσιά της
Διονυσίας και, για πρώτη φορά, της
φάνηκε ντυμένη γελοία. Και συγκρί-
νοντας τις φροντισμένες και κομψές
ντουαλέτες των ξαδέλφων της με τά
«παλιόρουχα» της φίλης της, συλλο-
γίζοταν αν έπρεπε να την κρατήσει
στη συντροφιά τους.

Αν δεν ήταν η Μαρία, η Ζερμαίν,
τό παιδί που είχε σώσει η κυρία Κου-
τυριέ, θάφινε την όμογάλακτη αδε-
λφή της να γυρίση στο σπίτι της... Θά
την έδιωχνε με λύπη της, αλλά θά
την έδιωχνε...

Η Διονυσία, με τη μεγάλη ευαι-
σθησία που είχε από τη μητέρα της
και με την περιφάνεια που είχε
από τον πατέρα της, αντιμετώπι-
σε και την περιφρόνηση της άκα-
τάδεκτης, και την έγκατάλειψη
της όμογάλακτης αδελφής και τον
όϊκτο της άλλης.

Ο όϊκτος αυτός την έκαμε να
μπή και να μείνη. Στη Μαρία ά-
νακάλυπτε μία λεπτότητα, μία ευ-
γένεια, που την τραβούσε χωρίς να
θέλη.

«Έπρεπε να φύγω, συλλογιζό-
ταν, μα θέλω να μείνω...»

Κι' άκολούθησε τις τρεις εξα-
δέλφες, έκάθισε μαζί τους στο τρα-
πέζι κι' έδειλνισε όπως πάντα. Μα
τό φαί που έφαγ' εκείνη την ήμέ-
ρα της έκάθησε στο στομάχι σα
μολύβι.

Ός που να γυρίση στο σπίτι
της, με τά χέρια χωμένα στα μα-
νίκια του παλτού της, πολλές φο-
ρές αναγκάσθηκε να τά βγάλλη,
για να σκουπίση τά δακρυσμένα
μάτια της.

Γιατί συλλογίζοταν:

«Τελειώσε!... Έχασα την αδελφή
μου και τη φίλη μου!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Τά παπούτσια της Διονυσίας.

Στην ατμόσφαιρα του σπιτιού των
Μπεκκάρ, που ανανεώθηκε με τον έρ-
χομό της οικογενείας Μπερτραί, η
Διονυσία αισθανόταν πως δεν μπο-
ρούσε πιά ν' άνασαινη έλεύθερα. Κι'
έταν συλλογίζοταν τά περιστατικά της
ημέρας εκείνης, συμπέρανε πως η
άξιοπρέπεια της δεν την συγχωρούσε
να ξαναπατήση εκεί.

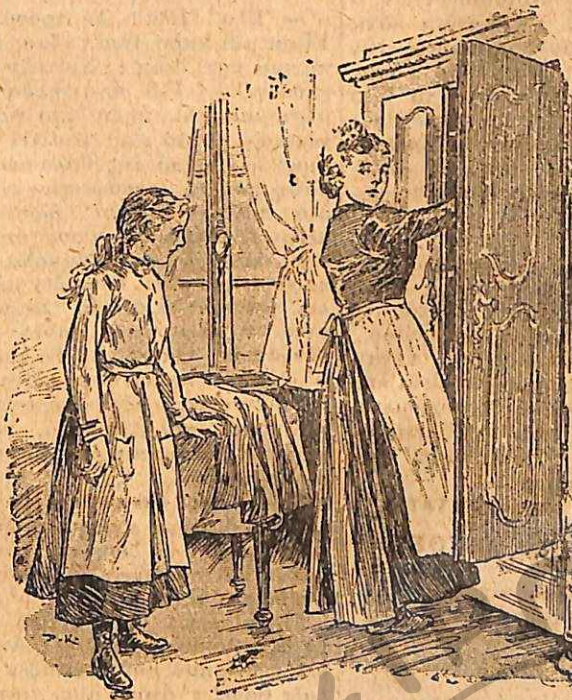
Όστόσο η μετέρα της, γι' αγάπη
των εξαδέλφων του Παρισίου, της εί-
χε έτοιμάσει τό κυριακάτικο φουστάνι
της, — άποφορί κι' αυτό της Ζερμαίν,
άρκετά καινούργιο όμως, γιατί δεν τό
είχε φορέση πολύ, — κι' είχε άντικα-
ταστήσει τό παλαιό κανοτιέ με μία χα-
ριτωμένη τόκα από γούνα, άπαράλ-

λακτη μ' εκείνη που φορούσε καθε-
μέρα η Ζερμαίν.

— Άφού η κυρία Μπεκκάρ, συλλο-
γίζοταν η μητέρα της Διονυσίας, τη
θέλει και τώρα που έχει τις άνεψιές
της, πρέπει να είναι ευπρόσωπη.

Η Διονυσία είδε αυτές τις προε-
τοιμασίες και άντι να χαρή, μελαγ-
χόλησε. Η μητέρα της δεν ήξερε...
δεν ήτο έτσι όπως ένόμιζε... στο σπι-
τι των Μπεκκάρ τά πράγματα είχαν
αλλάξει... κι' η Ζερμαίν επίσης...

— Περιττό, μαμά, της είπε, όταν
την είδε ν' άνοιγή την ντουλάπα για
να βγάλλη της μπότες της με τά κου-
μπιά: δεν θά πάω σήμερα στη Ζερ-
μαίν...

«— Περιττό, μαμά, δεν θά πάω σήμερα στη
Ζερμαίν...» (Σελ. 37, στ. 6.)

— Ά. θά βγούν έξω; ... δεν μου τό
είπες...

— Όχι... Δεν ξέρω δηλαδή αν θά
βγούν έξω ή ην θά μείνουν μέσα. Μα
έγω δεν θά πάω.

— Γιατί, παιδί μου; Η κυρία Μπεκ-
κάρ μου είπε πως θέλει να πηγαί-
νης όπως πάντα.

— Η κυρία Μπεκκάρ... ίσως.

— Άλλά; ... ποιός δεν θέλει; Σου
είπε κανένας;...

Η Διονυσία δεν αποκρίθηκε. Ένοι-
ωθε πως της άνέβαιναν δάκρυα...

— Μήπως η Ζερμαίν σου είπε τί-
ποτα; έξηκολούθησε η μητέρα.

— Όχι... Ίσα ίσα που δεν μου είπε
τίποτε η Ζερμαίν.

— Ποιός λοιπόν;...

— Όταν έφυγα, χθές δεν μου είπε:
Αὔριο!

— Θά τό έέχασε.

— Όχι. Έπίτηδες δεν μου τό είπε.

— Δεν τό πιστεύω... Κι' οι ξαδέλ-
φες της ... είναι καλές;

— Η μικρή ναί. Η μεγάλη όμως...

— Τι είναι η μεγάλη;

— Δεν της άρέσω καθόλου... Δεν
με θέλει, νά!

Και λέγοντας αυτό, η Διονυσία γύ-
ρισε τά μάτια της αλλού, γιατί δεν
ήθελε να τά ίδῃ η μητέρα της δα-
κρυσμένα.

Άρκετές λύπες είχε αυτή η καί-
μένη. Καμμιά ανάγκη δεν ήταν να
της προστεθή κι' η λύπη της Διону-
σίας... Έπειτα, αυτή δεν ήθελε να
της πῇ περισσότερα, να της κατηγο-
ρήση τη Ζερμαίν, που η κυρία Κου-
τυριέ τη μεγάλωσε και την αγαπούσε
σαν παιδί της.

Σώπασαν κι' οι δύο ύστερ' απ'
αυτή την εξέγηση. Κι' όταν η Διο-
νυσία σηκώθηκε, για να φυλάξῃ
στη ντουλάπα τά κυριακάτικά της,
είδε από τό παράθυρο τη Ζουστί-
να, την καμαριέρα της κυρίας Μπε-
κάρ.

— Ά, καλώς τη Ζουστίνα! Τι
θέλεις;

— Μ' έστειλε η κυρία μου, είπε
μπαινοντας η καμαριέρα. Μην εί-
ναι άρρωστη, λέει, η κυρία Διονυ-
σία: Άν είναι καλά, μου είπε να
την πάω στο σπίτι.

— Γρήγορα, Διονυσία! είπε τότε
η κυρία Κουτυριέ. Ντύσου να πάς.

Κατά βάθος, η Διονυσία ήταν
κατευχαριστημένη. Μόνη της δεν
θά πήγαινε ποτέ. Άλλ' άφού έ-
στειλαν να την πάρουν...

Φόρεσε γρήγορα τά κυριακάτι-
κα, φίλησε τη μητέρα της, κι' έ-
τοιμάσθηκε να βγῇ.

— Ξέρεις, της είπε τότε η κ. Κου-
τυριέ: δεν πρέπει να δίνης σημασία...

Και της έγνεψε έμφαντικά.

— Έννοια σας, ξέρω!... αποκρίθη-
κε η Διονυσία για να την ήσυχάση.
Στό δρόμο, η Ζουστίνα όρδᾷ κοφτά
τη ρώτησε:

— Για τις ξαδέλφες του Παρισίου
δεν θέλατε να ρηθήτε;...

— Φυσικά, ψιθύρισε η Διονυσία: η
Ζερμαίν μ' έχει όλο τό χρόνο... ένφ
τις ξαδέλφες της...

Κι' άξαφνα ρώτησε:

— Η Ζερμαίν με θέλει;

— Δηλαδή αν μ' έστειλε να σας πά-
ρω αυτή;... Όχι... η κυρία μ' έστειλε.

— Ά, η κυρία Μπεκκάρ... Τι καλή
που είναι!

— Έ, κατά τον άνθρωπο, έκαμε η
καμαριέρα.

— Μα έγω τη βλέπω καλή με όλους!

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Γ. 'Αλτ (ἐλ-ή-φ-θη) **"Οφιμον Κρῖ-νον** (ναί, υπάρχουν καὶ μπορεῖς νὰ τ' ἀγοράσεις 50 λεπτά τὸ ἕνα· περι-ριμένω τὰ ἔργα σου γιὰ τὴ Σελί-δα) **Τάκηνη Καλαδῶν** (τὸ κομμά-τι αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὸ ὄν φύλλον τοῦ 1917) **Μ. Α. Παπαγ.** (καλὸ μὲ φάνηκε μὲ μιὰ ματιά πού ἔρ-ριξα) **Θά** τὸ διαβάσω καὶ ἴσως τὸ δημοσιεύσω) **Εὐρισθέα** (ἐπατή-σαν) **Αλ. Χατζηπαρ.** (ἀκατάλ-ληλο τὸ ψευδώνυμό καὶ νὰ στείλεις ἄλλοι) **Αφριανὸν Κῦμα**, **Α-ραμι**, **Ἡβὴν Μοσχίδου**, **Μπα-ρουτοκαπν**, **Γαλανόλευκη** κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27ην Δεκεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Συνέχεια τοῦ νέου 1920ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1^{ης} Μαρτίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προ-θεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἄκομμη δημοσιεύσιν, ὅπως καὶ τῶν προ-ηγουμένων φυλλαδίων).

60. Δεξιόχειρος.

Τὸ πρῶτο μου εἶναι μῦθος, μυστήριον τὸ δευτέρον μου, καὶ στήν Ἀσία περιέφημη πόλη παλιά τὸ σύνολόν μου. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πειραιτικῆς Χερσονήσου

61. Στιχειόχειρος.

Μῆς νήσου τῆς Ἑλλάδος ἄν τῆς λείψῃ τάρχιόν, θὰ προβάλλῃ εὐθὺς ἐμπρός σου ὥς μυστηριαστικόν. Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ διαβολοῦ τ. Ἡλιουπόλεως

62. Διπλοῦς Ἀναγραμματισμός

Ἀναγραμματίζω μιάν ἀντωνυμίαν, καὶ σχηματίζω ποῦχονε τὰ πλοῖα. Μὰ καὶ τοῦτο πάλι τ' ἀναγραμματίζω καὶ σπορά μεγάλη βλέπω καὶ σαστίζω. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλερήμου

63. Αἰνίγμα.

Τὸ ἀρσενικὸν μου μηχανή, τὸ θηλυκὸν μου ἕνα νησί, τὸ ρυδέτερόν μου—ἄλλο τοῦτο!—νόστιμο φρούτο. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφελούς Γυμνασιόπ.

64. Κυβόλεξον.

* * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* * * * * = Προφήτης Ἑβραίου.
* * * * * = Πρωτεύουσα εὐρωπ.
* * * * * = Υἱὸς τοῦ Ἰακώβ.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀερῶν τῆς Πόλης

65. Μαγικὴ εἰκὼν ἀνευ εἰκόνος

— Δουκᾶ, Νίκο καὶ σὺ, Πάνο, ἔλατε νὰ φάμε.
— Τί ἔχεις ρωτᾶμε.
— Μὰ σὰς τόπος παραπάνω... Ἐστάλη ὑπὸ Στάσας Στεφανάνου

66. Κρυπτογραφικόν.

1234567889 = Ἀρχ. συγγραφεὺς.
2476 = Ὀργάνον.
31539 = Ἀντωνυμία.
416539 = Ἀρχὸν.
564739 = Ζῶον.
67539 = Τρόφιμον.
76 = Θεός.
83739 = Διαισθητικόν.
96476 = Ἐπετόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πικροδάφνης

67. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζη-τουμένων λέξεων ἀποτελοῦν θάλασ-σαν ἢ λίμνην· τὰ δὲ τέταρτα γράμ-ματα κράτος τῆς Ἀφρικῆς :

1, Ὀστράκοδαρμον καὶ ἀσθενεῖα· 2, πόλις τῆς Π. Ἑλλάδος· 3, πο-ταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας· 4, πόλις τῆς Ἡπείρου· 5, ζῶον χερσίμον· 6, πό-λις τῆς Μ. Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Μυστηριώδους Ἰππότην

68. Ἑλλειποσύμφωνον.

ο υω-εωιο-αεωησθαι-ο ε αεω-υωησθαι Ἐστάλη ὑπὸ τ. Αφελούς Καστανούλας

69. Ἑλλειποσύμφωνον.

φον-πνρν-μτβλν-**ρδν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰανου

70. Γρίφος.

ΗΗ ΛΙ ΛΙ ΛΙ ἄγλημα ρμ ἄρα
Η Η Η ΛΙ ΛΙ ΛΙ
Ἐστάλη ὑπὸ Χρ. Μαλάκη

Διὰ τοὺς Γαλλομάθεις.

71. Devinette.

Sans fatigue extrême, vous pouvez monter jusqu'à mon sommet, car je n'ai que six pieds. — Otez - moi le dernier; je suis toujours le même. — Otez m' en deux encore; je reste encore le même.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ροδοδάκτ. Αὐγούλας

72. Sans Voyelles.

tl - mtr - tl - vlt.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Πυροβολιτᾶ

Δ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. φύλλον 36.

532. Ἀντώνιος (ἄν, τῶν, ἴος.)

— 533. Ἰσοκράτης Σωκράτης.

534. Μέρος, Δέρος. — 535. Ὁ ταρ-σός, ἡ Ταρσός.

536. ΟΘΡΥΣ 537. ΑΝΤΑΡΚΤΙ-

ΑΙΤΝΑ ΚΟΣ (Νίνος, Τραϊ-

ΝΙΝΟΣ νός, ροιά, Καρία,

ΒΟΛΟΣ Ἰκόνιον, Ὁράτιος,

ΣΙΤΟΣ σίτος) — 538. Τραπέ-

ξι (Κλεοπάτρα, ΠΑΙΖΕΙΣ...) — 539.

ΛΑΒΑΝΙΑ. — ΣΑΛΑΜΙΣ (Ἄλσος,

Λεάνδρος, Βόλος, ἈρΑράτ, Νέμεα,

Ἰλιον, ΑἰΣχίνης) — 540. Ἀγαπήσεις

τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν. — 541.

Δόγων ἀπορρήτων ἐκφορὰν μὴ ποι-

οῦ. — 542. Κοκκινόπιπτερον (corpuine,

eau, pipe, héros.) — 543. On connaît

le marin quant vient la tempête.

Πρωτοχρονιάτικο :

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[Φαίδωνος]

ΘΕΑΤΡΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

(Τὸ Ζευγάριον. — Ἀκτῖνες

N. — Τὸ Φιδόρον τοῦ Λεβάντε.

— Εἰς τὸ ἐξώφυλλον: Ὁ Πλέσ-

σας ὡς Νιδνίος Νιονιάκης,

τετραχρωμία.)

Τὸ κομψότερον ἑλληνικὸν βιβλίον

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. ΟΚΤΩ

Ταχυδρομικῶς: διὰ τὸ Ἑσωτε-ρικὸν δρ. 8.60, διὰ τὸ Ἐξωτε-ρικὸν δρ. 9.20.

Παραγγεῖλαι εἰς τὸ Γραφεῖόν μας

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ πλᾶ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος δρος). Πέ-ραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μετὰ πλᾶ δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μετὰ κεφαλαῖα λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1, 50

(KB' — 36)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝ.

ΑΓΡΑΜΜΕΛΗΣ

Βραβεῖο Σκαρμουτί. — Ἐπαινοῦ Ἀλκης, Χρυσορεῖτης, Φιφῆς, Γ. Π., Γιάννης Ἀρδάμης καὶ ἄλ-λοι. Ὁ Ἰω. Χατζηδημητρίου ἀντέγραψε ἕνα ποίημα τοῦ Βα-λαωρίτη. Στείλει διευθύνσεις· στέλνω ξεχωριστὴ κρίσιν.

(KB' — 37)

Νιαγάρα κρῖμα τὰ λεπτά.

Μοσχάτος (Ἀγκυλί)

Ἀποστόλον (Ἀγκυλί)

(KB' — 38)

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΥΜΦΗΡΗΣΤΟΥ

Προκηρύσσεται διαγωνισμὸς δι-ηγηματογραφίας μετὰ θέμα ὁ-ποιοδήποτε. Προφθεσμία 40 ἡμέ-ραι. Θὰ βραβευθῶν δύο. Στείλα-τε: Αἰμύλιον Τριανταφυλλόπου-λον, Καρπενήσιον.

(KB' — 39)

Παραίτημα τῆς προεδρείας τοῦ «Κόσμου».

ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

(KB' — 40)

Παραίτημα παντὸς ἀξιώματός μου τοῦ «Κόσμου» τῆς Δια-πλάσεως.

ΜΠΙΕΤΟΒΕΝ

(KB' — 41)

Ο «Παιδικὸς Κόσμος» στέλνει στὸν Προεδρὸν τοῦ γιὰ τὴ γιορτὴν τοῦ ἀμέτρητες εὐχές.

(KB' — 42)

Απελευθερωθέντα Μικρασιά-την: Δέξου γιὰ τὴ γιορτὴν σου μύρας ἀδελφικὰς εὐχάς.

Μάγος Αὐτρωτῆς, Ζιζανάκη

(KB' — 43)

Η ΣΙΔΗΡΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ,

διελύθη ἐνεκεν λόγων.

(KB' — 44)

Παρόδρα. Εἰς τὸν ὑπ' ὀφ' ἀριθ. ΚΑ' 632 ἀγγελίαν ἀντὶ εὐχα-ριοτήριες ἀνάγνωθι εὐχετήριες.

(KB' — 45)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΙΜΗΜΕΝΗ ΚΡΗΤΗ,

Σκοπός: διάδοσις Διαπλάσεως, προκήρυξις πρωτοτύπων δια-γωνισμῶν, ὑποστήριξις ὁραίων πατριωτικῶν ψευδωνύμων κλπ.

Πρόεδρος: Ελένη Μακράκη.

Ἀντιπρόεδρος: Πάνος Βουρδου-

μπάκης, Γραμματεὺς: Ἀλκυόνη

Μαμαλάκη, Βοηθὸς γραμματέως:

Δανδαράκης. Ταμίας: Κώστας

Μαμαλάκης.

Σύμβουλοι: Μαρίκα Βουρδου-

μπάκη, Μαρία Μαμαλάκη, Λιλί-

κα Χανιωτάκη, Μουρέλος. Ὑ-

πουργὸς Ἐσπαθώματος: Μα-

ραγάκη Εὐαγγελία. Προπαγάν-

δας: Τριγιάκης. Μέλη: Πόπη Μα-

κράκη, Κλινάκη, Ἀλεξίου, Πρατι-

κάκη, Σαποντζάκης, Ολγα Χανιω-

τάκη, Ἀνερράζη, Ἀποστολίδου,

Δουκουμτζίδου, Δουκουμτζίδης,

Φοινικιανάκη, Πολυχρόνης, Ἀπλά

δά, Κανάκη, Διαμαντάκη, Βλα-

χάκη, Καρετάκης, Καρετάκη, Πε-

ρόλαρακη, Μπουρνέλου, Στρατη-

γάκη, Σκανδαλάκη, Μαμαλάκη

Στέλλα, κλπ. Ζητοῦνται μέλη καὶ

ἀντιπρόσωποι. Γράψατε Ἀλκυό-

νην Μαμαλάκη, Ἡράκλειον.

(KB' — 45)

Ανθισμένη Βαμβακιά, γράμμα

ἔστειλα εἰς δοθεῖσαν διευθύν-

σιν. Ἐπεστράφη ὁμως μὴ ζητη-

θέν. Νεφέλη.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον

τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ

εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέ-

ωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Εἶναι ὁ τελειωτικὸς ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1921

Μετὰ τὰς 408 Σελίδας του. — Μετὰ τὰς 200 εἰκόνας του. — Μετὰ τὸν «Μικρὸν Ἑθελοντήν». — Μετὰ τὴν «Δεύτερην Πατρίδα». — Μετὰ 50 Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς, καὶ μετὰ ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, κωμωδίας, δράματα, ποιήματα κλπ. κλπ.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἀρραφὸς δρ. 20 — (καὶ ταχυδρ. δρ. 20.50 διὰ τὸ Ἑσωτ. καὶ 23 διὰ τὸ Ἐξωτ.)

Ραμμένος δρ. 22 — (καὶ ταχυδρ. δρ. 23.50 διὰ τὸ Ἑσωτ. καὶ 25 διὰ τὸ Ἐξωτ.)

Εἰς τὴν ἰδίαν τιμὴν πωλοῦνται καὶ ΟΛΟΙ ΟΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΤΟΜΟΙ τῆς Β' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἀπὸ τοῦ 1894 μέχρι τοῦ 1920.